

Det er jo slet ikke Tilfældet, jeg fører trostigt Rigsdagstidenden til Vidne mod det ærede Medlem for Ringsted. Ærede Medlemmer ville af Rigsdagstidenden se, at jeg ene og alene har betjent mig af stenalbortlige og befindige Ord. Men naturligtvis kan jeg ikke nægte, at der var nogen Munterhed til Stede, da jeg talte om at flytte dette Seminarium ud til Røge. Det kan jeg ikke nægte, men det var jo slet ikke, fordi jeg brugte spøgefulde Vendinger, det var ene og alene af den Grund, at — som jeg saa tit har set her i Tinget — naar jeg har nævnt Ordet Røge, siger der op hos Medlemmerne af alle Partier, til alle Sider, en saadan Hørskare af behagelige Minder, at Hjerterne paavirktes og Ansigterne mildnes i venlige Smil. Jeg mindes f. Eks., at i Fjor — ligeledes under Finanslovens 1ste Behandling — da jeg tillod mig at anbefale Opførelsen af et nyt Posthus i Røge, blev jeg mødt med en ganske lignende Venlighed fra ærede Medlemmers Side. Naar jeg ser i Rigsdagstidenden fra i Fjor, staar der, umiddelbart efter at jeg har nævnt Røge, i en Pærentes Ordet „Munterhed“, og jeg siger: Lad denne Munterhed kun staa i Rigsdagstidenden. Naar man kommer til Røge, staar det ny Posthus der fiks og færdigt. Og den Munterhed, der mødte mig forleden Dag, tillader jeg mig at tage som et lykkeligt Barjel om, at naar jeg en skønne Dag kommer til Røge, staar det unævnelige Seminarium der fiks og færdigt. Det kan der ikke være den mindste Tvivl om.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte sig angaaende den Tiendeafsløsningslov, som vi for 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden blev velsignede med.. Han udtalte, at galt var det, og værre og værre gif det. Og det er noget, der vist ikke kan være Tvivl om, naar vi se hen til de Resultater, vi hidtil have faaet. Men glædeligt var det jo at høre, at den højtærede Minister mente, at der nu var Udset til, at det vilde slaa om og gaa bedre og bedre. Intet skulde glæde mig mere, end om det skulde vise sig at være Tilfældet. Jeg skal tillade mig, om ikke for, saa til næste Aar, at høre, hvorledes det gaar. Det er en Sag, som paa ingen Maade kan faa Lov til at dø stille hen; men som der maa røres ved atter og atter, indtil det enten viser sig, at denne Løsning, som er bleven funden, og som hidtil er bleven værre og værre, er brugbar, eller indtil vi finde en anden Løsning.

Den højtærede Krigsminister skulder jeg min oprigtige og hjertelige Tak for hans Svar paa de Bemærkninger, som jeg tillod mig at fremkomme med. Det glædede mig meget, og har sikkert glædet mange med mig, at

den højtærede Minister for Fremtiden vilde sørge for, at der bliver ydet en virkelig passende og fyldestgørende Erstatning for den Skade, som bliver forboldt ved Kantonnementsøvelserne. Naar den højtærede Minister mente, at Grunden til, at Erstatningerne vare større i Sjælland end her paa Sjælland, skulde søges i, at Sjællænderne ikke havde forstaaet at lukke Munden op, medens Sydterne forstode det bedre, maa jeg sige, at jeg ikke tror, at Grunden kan søges deri, thi det forekommer mig ikke at passe med Sydternes velbekendte medfødte Beskedenhed. Jeg tror ganske sikkert, at Grunden alene maa søges i, at det paa de forskellige Steder har været forskellige Embedsmænd, der have forestaaet Taksationerne. Men naar nu den højtærede Minister tager Sagen i sin Haand saaledes, som han allerede har gjort det, nærer jeg ingen Tvivl om, at dette Forhold for Fremtiden vil blive ordnet paa en saadan Maade, at der ikke bliver nogen Grund til Klage. — Hvad det andet Punkt, som jeg berørte angaar, skal jeg ogsaa der erklære, at den højtærede Ministers Udtalelse var velvillig og imødekommende, om den end ikke var i fuldt saa høj Grad beroligende som med Hensyn til Kantonnementsøvelserne. Den højtærede Minister udtalte, at det jo var nødvendigt, at Soldaterne drog omkring paa Markerne her i Omegnen af København, naar de skulde uddannes, det kunde ikke være anderledes, og det er jeg i og for sig ganske enig med ham i. Hverten mine Naboer eller jeg ønske at være urimelige i dette Forhold. Vi forstaa meget godt, at naar Soldaterne skulde uddannes, maa de nødvendigvis omkring paa Markerne. Jeg kan for mit personlige Vedkommende sige til, at jeg i og for sig føler mig vel tilfreds med at høre, at Soldaterne ogsaa skulde uddannes og oplæres til at forsvare min Gaard og min Ro mod udsiddende Menneskers Angreb, men det forekommer mig dog, at det kunde gøres med Maade, og at man endda fuldt tilfredsstilligt kunde naa Djemedet. Som jeg havde Lejlighed til at udtale, er Forholdet det, at der virkelig her omkring København er store sammenhængende Strækninger Jord, hvorpaa det slet ingen Skade gør om Efteraaret, at Soldaterne færdes der f. Eks. gamle Græsmarker, Stubmarker, Brakmarker, Engtræninger og lignende, og det eneste, som vi ønske, hvad Markerne angaar, er, at Soldaterne holde sig borte fra de nylig tilsaagede Marker, fra de Marker, som ere under Forberedelse til Tilsaaning og fra unge Kløvermarker, noget, som de ganske sikkert ere pligtige at gøre, men ingenlunde altid gøre. Det er Skik og Brug paa den Egn her om-